

Πρά νά τὸ λέν τὸ Θεόδωρο, τὸ γέρο Μποναπέρτη,
τῆς Ἐθνικῆς ἀντάρτη,
πρά νά τοῦ σκάνουν, μπύρο μου, μὲς 'στοῦ σικλετί πουχει,
πρά νά τοῦ λέν σταυρατέο κι καπιτάν-Τσαρούχη,
πρά νά τοῦ σκάνουν ἔπειτα μ' ἰκαίνο του τάνηφι,
πρά νά κοντεύ' ἡ στρουγγα του, ρέ μπύρο, νά τοῦ στρίψω,
πρά νά μὴ γλίψω πλιάτσικο τοῦ δόλο τοῦ Κορδόνι,
πρά νά τοῦ γλίψω νηστικοῦ κι νά τὰ κακαρώνω.
Φ.— Σήκω, ρέ μπύρο Θεόδωρῆ, κι βάλε τοῦ φακίολι
νά 'δῆς, οὐρέ, τί γίνεται γιὰ τοὺς αἰτούς 'στην Πόλι,
πρά τῆς κουμπούρας, μπύρο μου, νά ζώνης μὲς 'στη μίση,
πρά νά φωνάζῃς 'στὸ Βουλή τάνηφι σου νά πείσω,
πρά τὸ συνθήκη, μπύρο μου, 'στὸ σκούρμα νά τοῦ κρύβης,
πρά 'στοῦ Χαμίτ τοῦ Πατισῶχ τὰ μούτρα νά τοῦ τρίβης,
πρά τοῦ Κορδόνι, μπύρο μου, Ταμείο νά μουρίσω,
πρά νά τοῦ παύω, μπύρο μου, κι νά τὸν διορίσω,
πρά κι' ἄλλους ἕνας πόλεμος τὴν ἀνοιξί νά γίνω,
πρά νάχωρς μὲν ἑπιτροπὴ κι λάδι νά σὶ βγαίνω.
'Α.— Πιόξω μ' 'σάν θέλιτε λιβινιῆ κι' ἀντάρτες νά φανῆτε
κι ζλεπῆα νά γενῆτε,
ἰμένα νά 'ρουτήσητε τὸν πρῶτο καπιτάνο,
πού τρεῖς φοραῖς 'πουλέμησα μὲ τὸν Χαμίτ— Σουλτάνο,
τοῦν ὄνο δὲν τὸν 'χόρτασα, σομαῆδα ντιπ δὲν ἦπια,
κι τὸν ντουιὰ τὸν 'μούρλανα μὲ τὰ πουλλά τερτίπια,
κι' οὐλους, ὄρῆ, σὰς ἄφησα μὲ τὰ πακούτσια τρύπια.
Ἰγούμαι κι τῆς Ἐθ' νι κ' ἡς αἰτίες κι Μαρπούρας γέρος,
Ἰγούμαι κι τῆς Καραλῶς ἀντάρτης Ρουβισπιέρος.

Φωτῆαις τριγύρω 'σάν κυττῶ
δὸς σκούρμας ἔχω λέρ μπαλίερ,
τὴ μὲ γιὰ τὸν σταυρατέο,
τὴν ἄλλη γιὰ τὸν Ρουβισπιέρ.

Ἰγούμαι πάντα δίσκουρος, ρέ μπύρο πατριώτη,
κι δὲν χαλνῶ γιὰ τίποτα τοῦ δόλοιο μου τοῦ σκάτι,
μὰ σὺ, ρέ μπύρο, μὴν ἀκούς ὅσους μὲ λῆν ἀντάρτη
κι τρίχα 'στοῦν Μπακόπουλο γιὰ τοῦ συχωρχάρτη.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Θεοδωρίδης Θεόδωρος κι' Ἐλένη Κασσαβέτη,
'στην Ξαύρη τὸ 'στερῶσαν τὸ θηλεκτὸ ζευγάρι,
τρεῖς διαλέξεις Ἀγγλιστὶ περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς
καρέδες, γίλεμα, καὶ παιδιὰ μὲ τὴν 'δική των χέρσι.

Τοῦ φιλολόγου τοῦ γνωστοῦ, τοῦ Πλάτωνος Δρακούλη,
πού τὸν λυκοῦν κατάκαρδα τῆς κάθε γῆς οἱ δοῦλοι,
κι' ἀπολαμβάνει πάντοτε περὰ σοφοῦ τιμᾶς,
τρεῖς διαλέξεις Ἀγγλιστὶ περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ὀξφόρδης τῆς κλεινῆς,
πού τόσος παρευῆθησαν σπουδαῖοι κι' εὐγενεῖς.

Ὁ Δημήτριος Βαρσάκης, μὲ 'στοὺς νέους νέος πρώτης
καὶ γραμμάτων θιασώτης,
ὕποπτος τὰς ἐξετάσεις τῆς τῶν Ἰατρῶν Σχολῆς
ἄριστα βαθμῶν ἐπῆρε καὶ μ' ἐπαινῶνς ἐμφιλίει.

